

*“Я ридаю, як згадаю діла незабутні Дідів наших: тяжкі діла!
Як би їх забути, я оддав би веселого віку половину...
Отака-то наша слава, Слава України!
Отак і ви прочитайте, щоб не сонним снілись всі неправди, щоб
розкрились високі могили перед вашими очима, щоб би розпитали
Мучеників: кого, коли, за що розпинали?
Обніміте ж, брати мої, найменшого брата, -
нехай мати усміхнеться, заплакана мати!
Благословіть дітей своїх твердим руками, і обмитих поцілуйте
вольними устами!
І забудеться срамотне давня година, і оживе добра слава, Слава
України,
і світ ясний, не вечірній, новий засіяє...
Обнімітеся ж, брати мої, молю вас благаю!”*

Так написав Тарас Шевченко в 1845-ому році. Здається, що слова нашого пророка написані лише вчора для нас, з нагоди відзначення 15-ої річниці Незалежності нашої батьківщини, бо в Україні ще не “...засіяв світ ясний, не вечірній”. Для багатьох українців це великий жах! Бойкотуємо Свято, відрікаємося від України, закриваємо брами – але ж ми не терпиливі і закритими очима дивимося на політичну ситуацію в Україні.

*“Учітеся брати мої
Думайте, читайте...”*

Що можемо навчитися про теперішню ситуацію в Україні? Перше, ми повинні знати що фундаментальні політичні зміни не приходять відразу. 65 років тому, актом 30 Червня 1941шого року Ярослав Стецько проголосив відновлення української державності. На превеликий жаль вороги України були на багато сильніші, і знова ми опинилися під чоботом Москви. Вам відомі жорстокі діла Москви які мали за мету зломати спину українського народу. Шевченко нам пригадує що український народ пережив сотки років мучеництва під чоботами не тільки москалів, але й Турків, Татарів, Монголів. А вже після Шевченка знова Москалів, Німців, Поляків, Румунів та Австро-Угорщиною. Це дійсно чудо що Україна, ослаблена десятиліттями Московського терору, репресіями і денаціоналізації спромоглася в 1991 році проголосити знова свою Незалежність. Ми не сміємо забути що, в референдумі 91% українців голосували за незалежність. Взавши під увагу що більше як половина українців в Україні є з тих частин України де була найсильніша русифікація, і вони майже всі голосували за Незалежну Україну. Вся діаспора раділа тим вислідом. Хто б повірив що за своє життя буде свідком такого проголошення? Але, не довго після проголошення, українська діаспора стала розчаровуватися. Стали питання, що тепер, що далі?

© Спілка Української Молоді в Австралії
© Ukrainian Youth Association of Australia

www.CYM.org/AU

Питання про напрям праці громадських і молодечих організацій почала виникати в діаспорі. Замість зближення між Україною і діаспорою зауважується розподіл. В наших розмовах заходять слова “ми і вони”! Здається мені, що за минулих 15 літ ми зосереджуємо свою увагу більше на ту Україну яка була, а не на ту яка вона зараз є. Лише дві події за той час відрізнялися. Перше, коли Руслана перемогла в Євробаченю, та в 2004 тому році, коли нарід став проти московського втручання в наші справи Помаранжевою Революцією в часі Президентських виборів. Тоді гордо було бути українцем в діаспорі. Тоді, було легко знати що робити, бо ми не раз організували масові демонстрації на вулиці. З тим ми виростили. Після тих подій діаспора знова дивиться на Україну як Державою яка не знає куд а йде. Сама діаспора ще не зіграна з Україною.

“Обніміте ж, брати мої, найменшого брата ....”

Для нас в діаспорі це Україна! Хоч Україна вже 15 літ незалежною, дорога перед нею ще довга. Ми мусіли зрозуміти що провід України від 1991-шого року був той самий що за часів Советського Союзу. Ми мусіли зрозуміти що триватиме довго поки не буде чистка і не прийде нове покоління – новий провід.

Декади советського комунізму є записані у психіці українців і цей вплив є довго тривалий. Він очевидний в теперішних подіях. Нам треба обнімати наших братів в Україні, та зблизити спосіб думання діаспори з Україною через сильні контакти; обмін думок; обмін студентів, та щоб Пласт і СУМ активно продовжували свою працю і тримали тісний контакт з своїми колегами в Україні.

Мабуть найважніше, ми мусимо прийняти ту дійсність що, зміни на краще в Україні заберуть довше як ми б хотіли і що ще перед нами вийдуть люди які будуть готові до історичної місії, а саме, відбудова Української Держави.

*“Дай йому волю
Дай йому долю
Дай доброго світу
Щастя, дай Боже народу
На многії, многії літа.”*

Под. Др. Христина Моравська
24/08/2006
Сідней

© Спілка Української Молоді в Австралії
© Ukrainian Youth Association of Australia

www.CYM.org/AU